



Granskning av ärenden vid Åklagarkammaren i Halmstad där den enskilde inte underrättats om hemlig tvångsmedelsanvändning

1. SAMMANFATTNING

Nämnden konstaterar att det har funnits fel och brister i hanteringen av hemliga tvångsmedel vid Åklagarkammaren i Halmstad.

- I ett flertal ärenden har beslut om förstöring inte fattats med erforderlig skyndsamhet.
- I en tredjedel av ärendena har den första prövningen av om den enskilde ska underrättas om tvångsmedelsanvändningen inte gjorts inom den lagstadgade tiden.
- I samtliga ärenden har åklagare grundat besluten om att underlåta att underrätta den enskilde om hemlig tvångsmedelsanvändning på sekretessunderlag som varit minst ett år gamla. Avsaknaden av vid tiden för beslutet dokumenterade nya uppgifter gör att nämnden ifrågasätter om någon individuell prövning verkligen har gjorts.
- I tre fall har åklagare undanhållit den enskilde uppgifter om förekomsten av hemlig tvångsmedelsanvändning trots att åtal väckts för det brott som föranlett tvångsmedelsanvändningen. Som nämnden tidigare uttalat är en sådan ordning inte rättsenlig.

Innehåll

1. SAMMANFATTNING.....	1
2. GRANSKNINGEN.....	3
3. RÄTTSLIGA UTGÅNGSPUNKTER.....	3
3.1. Tillstånd till hemliga tvångsmedel m.m.....	3
3.2. Förstöring av material.....	4
3.3. Underrättelser till enskilda.....	4
3.4. Dokumentation.....	5
3.5. Uppgift om förekomsten av hemliga tvångsmedel.....	5
4. NÄMNDENS IAKTTAGELSER OCH BEDÖMNING.....	6
4.1. Tillstånd och verkställighet av tvångsmedelsbesluten.....	6
4.2. Förstöring av material.....	6
4.3. Underrättelser till enskilda.....	7
4.3.1. <i>Lagstadgade frister följs inte alltid</i>	7
4.3.2. <i>Underlag för sekretessprövningen</i>	8
4.4. Dokumentation.....	9
4.5. Uppgift om förekomsten av hemliga tvångsmedel.....	9
4.6. Övrigt.....	11
5. BESLUT.....	11

2. GRANSKNINGEN

Huvudregeln är att en enskild som har utsatts för hemliga tvångsmedel ska underrättas om det. Om viss sekretess gäller har åklagaren möjlighet att först skjuta upp och senare underlåta att lämna en sådan underrättelse. Åklagaren ska underrätta Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden om sitt beslut att underlåta underrättelse.

Nämnden har beslutat att granska samtliga tvångsmedelsärenden i vilka åklagare vid åklagarkammaren i Halmstad under perioden den 1 januari – 18 oktober 2017 meddelat nämnden att underrättelse om användning av hemligt tvångsmedel underlåtit. Granskningen har utförts genom att kopior av tvångsmedelsdiariet och handlingar i tvångsmedelsärendena infordrats till nämndens kansli.

Nämnden har särskilt granskat

- om tillstånd har funnits för respektive tvångsmedelsåtgärd,
- om bestämmelserna om förstöring av upptagningar och uppteckningar från hemlig tvångsmedelsanvändning har följts,
- om bestämmelserna om underrättelse till enskild har följts och
- om vidtagna åtgärder har dokumenterats på ett tillfredsställande sätt.

I vissa ärenden har verkställigheten av tillståndsbesluten och besluten om förstöring av upptagningar och uppteckningar från tvångsmedelsanvändningen kontrollerats.

Med anledning av de iakttagelser som gjorts vid granskningen har berörda åklagare uppmanats att besvara frågor.

3. RÄTTSLIGA UTGÅNGSPUNKTER

Bestämmelser om hemliga tvångsmedel, såsom t.ex. hemlig avlyssning av elektronisk kommunikation (hemlig avlyssning) och hemlig övervakning av elektronisk kommunikation (hemlig övervakning), finns framförallt i 27 kap. rättegångsbalken (RB).

3.1. Tillstånd till hemliga tvångsmedel m.m.

Beslut om hemlig avlyssning och hemlig övervakning meddelas av rätten efter framställning av åklagaren (27 kap. 21 § första stycket RB).

Tiden för ett tillstånd till hemlig avlyssning och hemlig övervakning får inte bestämmas längre än nödvändigt och får, när det gäller tid som infaller efter beslutet, inte överstiga en månad från dagen för beslutet (27 kap. 21 § andra stycket RB). Tillståndstiden kan förlängas genom nya beslut.

Hemlig avlyssning och hemlig övervakning kan upphöra antingen genom att tillståndstiden löper ut eller genom att tvångsmedelsbeslutet upphävs.

Om det inte längre finns skäl för ett beslut om hemlig avlyssning eller hemlig övervakning, ska åklagaren eller rätten omedelbart häva beslutet (27 kap. 23 § RB).

3.2. Förstöring av material

Reglerna om granskning, bevarande och förstöring av upptagningar och uppteckningar (material) från bl.a. hemlig avlyssning och hemlig övervakning finns i 27 kap. 24 § RB. Materialet ska, i de delar det är av betydelse från brottsutredningssynpunkt, bevaras till dess förundersökningen har lagts ned eller avslutats eller, om åtal väckts, målet avgjorts slutligt. Om materialet är av betydelse för att förhindra förestående brott ska det bevaras så länge det behövs för detta ändamål. Materialet ska därefter förstöras.

Ansvar för att material förstörs åligger som huvudregel den åklagare som är eller har varit förundersökningsledare i den utredning i vilken tvångsmedelsanvändningen förekommit.¹

3.3. Underrättelser till enskilda

Bestämmelser om underrättelse till enskild med anledning av hemlig tvångsmedelsanvändning finns i 27 kap. 31-33 §§ RB. Syftet med bestämmelserna är att ge den som utsatts för ett hemligt tvångsmedel möjlighet att i efterhand bedöma vilket integritetsintrång som åtgärden har inneburit och att reagera mot vad han eller hon kan anse ha varit en rättsstridig åtgärd.²

Huvudregeln är att den som är eller har varit misstänkt för brott ska underrättas om hemlig tvångsmedelsanvändning som han eller hon har utsatts för (27 kap. 31 § första stycket RB).

En underrättelse behöver dock inte lämnas om viss sekretess gäller och ska inte lämnas om förundersökningen angår vissa särskilt angivna brott (27 kap. 33 § andra och tredje styckena RB). I fall där det är fråga om hemlig övervakning beträffande någon annan än den misstänkte behöver en underrättelse inte lämnas om integritetsintrånget kan antas vara ringa (27 kap. 31 § andra stycket). En underrättelse behöver inte heller lämnas till den som redan fått del av eller tillgång till uppgifterna under förundersökningen eller om underrättelsen med hänsyn till omständigheterna uppenbart är utan betydelse (27 kap. 31 § femte stycket).

¹ Se nämndens uttalande den 26 april 2012 ”Granskning av förstöring av material från hemliga tvångsmedel i vissa avseenden” (dnr 103-2011 och 113-2011).

² Prop. 2006/07:133 s. 30.

En underrättelse ska lämnas så snart det kan ske utan men för utredningen, dock senast en månad efter det att förundersökningen avslutades (27 kap. 31 § fjärde stycket). I de fall där förundersökningen avser flera misstänkta och de misstänkta avförs från utredningen vid olika tillfällen, räknas fristen från det att respektive misstänkt avförs från utredningen.³ Omfattas uppgifterna av sekretess ska underrättelsen skjutas upp till dess sekretessen inte längre gäller (27 kap. 33 § första stycket). Har det på grund av sekretess inte kunnat lämnas någon underrättelse inom ett år från det att förundersökningen avslutades får underrättelse underlåtas (27 kap. 33 § andra stycket). Åklagaren ska i så fall underrätta nämnden om sitt beslut (14 b § andra stycket förundersökningskungörelsen [1947:948]).

Av förarbetena till 27 kap. 33 § RB framgår att det i varje enskilt fall ska göras en noggrann prövning av om den enskilde ska underrättas om tvångsmedelsanvändningen eller inte. Det ska dessutom i efterhand vara möjligt att kontrollera om det har varit korrekt att inte underrätta den enskilde.⁴ I de fall det redan från början står ganska klart att sekretessen kommer att bestå under en längre tid bör det ändå inte finnas möjlighet att redan då besluta om att någon underrättelse inte behöver lämnas.⁵

3.4. Dokumentation

Enligt Åklagarmyndighetens föreskrifter om diarieföring (ÅFS 2005:19) ska uppgifter om hemliga tvångsmedel registreras i ett tvångsmedelsdiarium. Till uppgifter av detta slag hör frågor som gäller underrättelser till enskild med anledning av hemligt tvångsmedel (3 §). De uppgifter som krävs för att kunna följa handläggningen av ett ärende ska registreras i diariet (6 §).

Av Åklagarmyndighetens föreskrifter om dokumentation och underrättelser vid tvångsmedel (ÅFS 2005:30) framgår att en åklagare som beslutar om användande och hävande av ett tvångsmedel ska dokumentera beslutet. Det ska av dokumentationen bl.a. framgå vem som har fattat beslutet och tidpunkten för det (1 §). Åklagaren ansvarar för de underrättelser som krävs för att beslut enligt 1 § ska kunna verkställas. Åklagarens åtgärder ska även i dessa avseenden dokumenteras (2 §).

3.5. Uppgift om förekomsten av hemliga tvångsmedel

Bestämmelser om den misstänktes rätt till insyn i förundersökningen finns i 23 kap. RB. Den 1 april 2017 gjordes ändringar i kapitlet och i offentlighets-

³ Se ”Rapport avseende Säkerhets- och integritetsskyddsnämndens iakttagelser och synpunkter från granskning av åklagarväsendets hantering av hemliga tvångsmedel” beslutad den 8 juni 2010 (dnr 2010-6-3).

⁴ Prop. 2006/07:133 s. 44.

⁵ Prop. 2006/07:133 s. 48.

och sekretesslagen (2009:400) (OSL) i syfte att skapa tydligare regler om misstänkta rätt till insyn i förundersökningsmaterial.⁶ Nämndens granskning har gjorts med utgångspunkt i de bestämmelser som gällde före den 1 april 2017.

I 10 kap. 3 § OSL regleras förhållandet mellan rätten till partsinsyn enligt rättegångsbalken och sekretess. Enligt första stycket hindrar sekretess inte att en enskild, som är part i ett mål eller ärende hos en domstol eller annan myndighet och som på grund av sin partsställning har rätt till insyn i handläggningen, tar del av en handling eller annat material i målet eller ärendet. En sådan handling eller annat material får dock inte lämnas ut till parten om det är av synnerlig vikt att en sekretessbelagd uppgift i materialet inte röjs. Om en viss uppgift inte kan lämnas ut ska myndigheten på annat sätt lämna parten upplysning om vad materialet innehåller i den utsträckning det behövs för att parten ska kunna ta tillvara sin rätt och det kan ske utan allvarlig skada för det intresse som sekretessen ska skydda.

4. NÄMNDENS IAKTTAGELSER OCH BEDÖMNING

4.1. Tillstånd och verkställighet av tvångsmedelsbesluten

I samtliga ärenden finns tillstånd från rätten till de hemliga tvångsmedelsåtgärderna. I de ärenden där nämnden kontrollerat verkställigheten har denna legat inom ramen för tillstånden.

I ett ärende fanns uppgifter hos polisen om att verkställigheten överskridit tillståndsperioden. Kammarchefen har, efter kontroll med polisen, uppgett att tvångsåtgärden verkställdes i enlighet med tillståndet. Med hänsyn till att materialet från tvångsmedelsanvändningen är förstört saknas förutsättningar för nämnden att närmare utreda vad som förekommit.

Vid nämndens kontroll i polisens avlyssningssystem uppmärksammades att verkställigheten i flera fall hade avbrutits innan tillståndsperioden löpt ut trots att beslut om detta inte framgick av handlingarna i respektive ärende. Enligt kammarchefen beror det på bristande rutiner både när det gäller att diarieföra beslut om att häva ett hemligt tvångsmedel i förtid och att underrätta tingsrätten om detta. Nämnden konstaterar att åklagarna inte har dokumenterat vidtagna åtgärder i enlighet med Åklagarmyndighetens föreskrifter⁷.

4.2. Förstöring av material

I tre av de granskade ärendena har beslut om förstöring fattats mellan två och fyra månader efter det att förundersökningen lagts ned eller avslutats eller, om

⁶ Prop. 2016/17:68 s. 60.

⁷ 1 och 2 §§ ÅFS 2005:30.

åtal väckts, målet avgjorts slutligt. I två ärenden dröjde det upp till sju respektive tolv månader innan beslut om förstöring fattades.

I nästan alla ärenden har det dröjt mellan två och fyra månader innan åklagarens förstöringsbeslut verkställdes.

Kammarchefen har uppgett att åklagarkammaren haft som rutin att genomföra kvartalsavstämning av tvångsmedelsärendena och då bl.a. kontrollerat att beslut om förstöring fattats och i förekommande fall påmint Polismyndigheten om bekräftelse på att materialet är förstört. I de fall där beslut om förstöring dröjt i mer än tre månader beror det på förbiseende.

När det gäller förstöring av material från hemlig tvångsmedelsanvändning har nämnden uttalat bl.a. följande.⁸ Genom reglerna om förstöring ska säkerställas att material från hemliga tvångsmedel inte bevaras i större utsträckning eller under längre tid än nödvändigt. Det finns inte någon uttrycklig bestämmelse som anger inom vilken tid förstöring ska verkställas. Det ligger i sakens natur att ett beslut om förstöring ska verkställas så snart det kan ske. Samma skyndsamtahetskrav gör sig gällande även ifråga om åklagares beslut om att materialet ska förstöras. Det är den som är eller har varit förundersökningsledare som har ansvaret för att förstöringsbeslut verkställs och att skriftlig bekräftelse på förstöringen inhämtas. Om sådan bekräftelse inte inkommer inom rimlig tid får det anses ankomma på förundersökningsledaren att genom påminnelser tillse att en sådan bekräftelse erhålls.

Det som nu sagts gäller allttjämt. Nämnden konstaterar alltså att åklagarnas hantering i dessa delar uppvisat brister. Det är särskilt anmärkningsvärt att det i två ärenden dröjt sju respektive tolv månader innan beslut om förstöring av material fattats.

4.3. Underrättelser till enskilda

4.3.1. Lagstadgade frister följs inte alltid

I en tredjedel av de granskade ärendena har den första prövningen av om den enskilde ska underrättas om användningen av hemliga tvångsmedel inte gjorts inom en månad från det att förundersökningen avslutats.

I ett ärende dröjde det fyra månader från det att förundersökningen lades ned till dess att åklagaren första gången prövade frågan om underrättelse. Kammar-

⁸ Se t.ex. nämndens uttalanden den 16 februari 2017 ”Granskning av ärenden vid Åklagarkammaren i Västerås där den enskilde inte underrättats om hemlig tvångsmedelsanvändning” (dnr 44-2016) och den 13 september 2017 ”Granskning av ärenden vid Ekobrottsmyndigheten där den enskilde inte underrättats om hemlig tvångsmedelsanvändning” (dnr 66-2017).

chefen har uppgett att tidsutdräkten berott på förbiseende och att sekretessunderlag från Polismyndigheten dröjt. Sent inkomna underlag från Polismyndigheten har anförts som förklaring även i övriga ärenden där prövningen av underrättelsefrågan dragit ut på tiden.

Som nämnden tidigare uttalat ska den första prövningen av om en enskild ska underrättas om användningen av hemliga tvångsmedel göras senast en månad efter det att förundersökningen avslutades, oavsett om något underlag för sekretessprövningen inkommit eller inte.⁹ Nämnden konstaterar att den föreskrivna fristen överskridits i vissa fall. Nämnden utgår från att åtgärder vidtas i syfte att undvika ytterligare felaktigheter.

4.3.2. Underlag för sekretessprövningen

I de granskade ärendena har åklagare i samtliga fall, såvitt framgår av handlingarna, grundat besluten om att underlåta att underrätta den enskilde om hemlig tvångsmedelsanvändning på underlag som upprättats i samband med den första prövningen av om den enskilde ska underrättas. I underlagen från Polismyndigheten används en till synes standardiserad formulering som anger att skälen för sekretess sannolikt inte kommer att förändras det närmaste året.

Kammarchefen har anfört att det i samband med besluten om att underlåta underrättelse har gjorts en individuell och faktisk prövning i varje enskilt fall och att ansvarig åklagare har bedömt att samma förutsättningar som tidigare alltså föreligger. Någon ny tjänsteanteckning eller nytt underlag har inte ansetts nödvändigt om förutsättningarna inte har ändrats.

Regleringen förutsätter att en noggrann prövning görs i varje enskilt fall av om den enskilde ska underrättas om tvångsmedelsanvändningen eller inte. I de granskade ärendena har, såvitt framgår av dokumentationen, bedömningarna i samtliga fall grundats på underlag som varit minst ett år gamla. För att kunna avgöra om förhållandena har ändrats efter den första prövningen måste åklagarna rimligen, på ett eller annat sätt, ha inhämtat nya uppgifter. Om det inte gjorts är det omöjligt att avgöra om förhållandena ändrats. Det nya underlaget ska dokumenteras i tvångsmedelsärendet oavsett om uppgifterna inhämtats från Polismyndigheten eller om de grundas på åklagarens egna utredningsåtgärder. Mot bakgrund av detta ifrågasätter nämnden om någon individuell prövning verkligen har gjorts.

⁹ Se nämndens uttalande den 13 september 2017 ”Granskning av ärenden vid Ekobrottsmyndigheten där den enskilde inte underrättats om hemlig tvångsmedelsanvändning” (dnr 66-2017).

4.4. Dokumentation

Utöver de dokumentationsbrister som påtalats under avsnitten 4.1. och 4.3.2. har nämnden noterat att det i flera tvångsmedelsärenden saknas dokumentation om när den enskilde avfördes från utredningen eller när målet avgjordes slutligt. Som nämnden tidigare har uttalat bör sådana uppgifter dokumenteras i tvångsmedelsdiariet eftersom uppgifterna utgör utgångspunkt för när underrättelse-skyldigheten respektive förstöringsskyldigheten inträder.¹⁰

4.5. Uppgift om förekomsten av hemliga tvångsmedel

Vid granskningen har följande noterats.

Ärende 1

A och B var misstänkta för grovt narkotikabrott. A:s telefon var föremål för hemlig avlyssning och åklagaren beviljades även tillstånd till hemlig kameraövervakning på en plats där båda misstänkta kunde komma att befinna sig. Den hemliga kameraövervakningen verkställdes dock aldrig. Åtal väcktes mot både A och B. Drygt ett år efter det att åtal väckts beslutade åklagaren att underlåta att underrätta både A och B om den hemliga avlyssningen.

I tvångsmedelsärendet finns en av åklagaren upprättad tjänsteanteckning, som är daterad efter det att åtal väckts, enligt vilken en underrättelse kan medföra att polisens spaningsmetoder avslöjas och att uppgifter röjs som innebär att enskilda personer kan lida skada eller men.

Ärende 2

X, Y och Z var misstänkta för grovt narkotikabrott och grovt vapenbrott. Alla var föremål för hemlig övervakning och hemlig avlyssning. Åtal väcktes mot Y men inte mot X och Z. Drygt ett år efter det att åtal väckts beslutade åklagaren att underlåta att underrätta X, Y och Z om tvångsmedelsanvändningen.

Av handlingarna i tvångsmedelsärendet framgår att åklagaren, med hänvisning till underlag från polisen som är daterat efter det att åtal väckts, har bedömt att om X, Y och Z skulle underrättas kunde källor identifieras, vilket medförde risk för dem och deras anhöriga. Vidare fanns risk för att X, Y och Z skulle få information om polisens arbetsmetoder vilket skulle försvåra eventuella pågående eller framtida insatser.

På fråga från nämnden har berörda åklagare uppgett att även själva *förekomsten* av hemlig tvångsmedelsanvändning har undanhållits A, B och Y med stöd av 10 kap. 3 § OSL och anförts bl.a. följande.

Den misstänkte har som huvudregel en rätt att innan åtal väcks få vetskap om att hemligt tvångsmedel har använts under förundersökningen, även om uppgifterna från tvångsmedelsanvändningen inte kommer att åberopas som bevisning. Denna rätt är dock inte ovillkorlig, utan kan begränsas enligt 10 kap. 3 § OSL. Om det med hänsyn till allmänt eller enskilt intresse är av synnerlig vikt att sekretessbelagd uppgift inte röjs *får* uppgiften *inte* lämnas ut till den misstänkte.

¹⁰ Se nämndens uttalande den 18 februari 2015 ”Hanteringen av hemliga tvångsmedel vid Åklagarkammaren i Falun” (dnr 325-2014).

Härutöver har åklagarna hänvisat till vad Åklagarmyndigheten anförde i nämndens ärende ”Åtalads rätt till partsinsyn såvitt avser uppgift om användningen av hemligt tvångsmedel”.¹¹ Som nämnden uttalade där kan förekomsten av hemlig tvångsmedelsanvändning aldrig hållas hemlig för den misstänkte i de fall där åtal har beslutats för den gärning som föranlett tvångsmedelsanvändningen. Detta gäller även när uppgifterna inte åberopas av åklagaren i rättegången. Däremot kan specifika detaljer om tvångsåtgärden eller det material som framkommit vid åtgärden hållas hemliga för den misstänkte med stöd av 10 kap. 3 § första stycket OSL. Detta förutsätter dock att uppgifterna bedöms sakna betydelse för den misstänkte, att de omfattas av sekretess och att det är av synnerlig vikt att uppgifterna inte röjs.

Även om den åtalade endast får kännedom om att ett hemligt tvångsmedel har använts kan det vara av värde. Han eller hon kan t.ex. anmäla saken till JO eller JK eller begära att Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden kontrollerar om tvångsmedelsanvändningen har varit rättsenlig.

I ärende 1 borde alltså A senast i samband med beslutet om åtal ha underrättats om att det förekommit hemlig avlyssning. Det faktum att åklagaren sedermera beslutade att underlåta att underrätta B tyder på att B utsatts för avlyssningen av A:s telefon. Följaktligen borde även B i samband med åtalsbeslutet ha underrättats om förekomsten av tvångsåtgärden. Eftersom beslutet om hemlig kameraövervakning aldrig kom att verkställas förelåg ingen underrättelseskyldighet i den delen. I ärende 2 borde Y på motsvarande sätt ha underrättats om förekomsten av tvångsmedelsanvändningen.

I sammanhanget kan noteras att en ny bestämmelse, 10 kap. 3 a § OSL, har trätt i kraft efter det att åtal väcktes mot A, B och Y.¹² Bestämmelsen reglerar vad som gäller när det råder sekretess för uppgifter som omfattas av misstänkta rätt till insyn i förundersökningen från slutdelgivningen. I förarbetena till bestämmelsen uttalas att uppgift om själva förekomsten av ett hemligt tvångsmedel som utredningsåtgärd i en förundersökning inte bör kunna hänföras till förundersökningens sidomaterial. Övriga uppgifter rörande bakgrunden till tvångsmedelsanvändningen, tekniska metoder för verkställighet eller bevarade upptagningar från denna måste däremot inte redovisas i förundersökningsprotokollet. Så länge sådana uppgifter inte har betydelse för åklagarens beslut i åtalsfrågan kan de, om de över huvud taget utgör en del av utredningsmaterialet, hänföras till sidomaterialet.¹³

¹¹ Se nämndens uttalande den 13 oktober 2016 ”Åtalads rätt till partsinsyn såvitt avser uppgift om användningen av hemligt tvångsmedel” (dnr 92-2015).

¹² SFS 2017:178.

¹³ Prop. 2016/17:68 s. 76.

Med hänsyn till det som nu sagts finner nämnden inte anledning att justera sin tidigare framförda uppfattning om att den misstänkte har en ovillkorlig rätt att få ta del av uppgiften om att ett hemligt tvångsmedel använts under utredningen av den gärning för vilken åtal väckts. Mot bakgrund av att de nu aktuella åtalen väckts före nämndens uttalande i oktober 2016 finner nämnden inga ytterligare åtgärder påkallade.

4.6. Övrigt

Vad som i övrigt förekommit föranleder inget uttalande från nämnden.

5. BESLUT

Med detta uttalande avslutas ärendet.

På Säkerhets- och integritetsskyddsnämndens vägnar

Gunnel Lindberg

I avgörandet har deltagit: Gunnel Lindberg (ordförande), Barbro Thorblad, Cecilia Dalman Eek, Linnéa Darell, Berit Jóhannesson, Zayera Khan, Christina Linderholm, Ewa Samuelsson och Jonas Åkerlund (enhälligt).

Föredragande: Jenny Fromin

Expedition till:

Åklagarkammaren i Halmstad (ÅM 2017-2211)

Kopia för kännedom till:

Åklagarmyndigheten (Huvudkontoret, Tillsynsavdelningen)
Ekobrottsmyndigheten